

פניני השבוע

יו"ל לע"נ הרה"ח רבי ברוך בענדיט ב"ר משה נחום ליכטנשטיין זצ"ל

משגיח רוחני דישיבת "שער אליעזר" קרעטשניף

בעזה"ת, פרשת תרומה תשע"ג

ויקחו לי תרומה (כ"ה ב')

אונקלוס תרגם "ויקחו" – ויפרשון, "לי" פירש"י "לשמ", ירמוז עפ"י הידוע שאל יאמר האדם שאינו אוכל בשר איסור מפני שנפשו קצה עליו, אלא צ"ל אפשי ואפשי והתורה אסרה, וזהו הרמז בפסוק "ויקחו" – ואפרשון, היינו שמה שהאדם פורש עצמו ממותרות ומדברים אסורים, צריך להיות "לי לשמ" שצריך לומר אפשי ואפשי והתורה אסרה ולא מפני שנפשו קצה.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כ"ה – ב')

מקורבי הרה"ק ה"מאור עיניים" מטשענוביל זיע"א שאלו פעם את רבם, למה הרבי מקבל דמי "פדיון נפש" מכל מי שבא אליו? והרי בין הבאים ישנם גם כאלה הפורקים כל עול ואפשר שיש ביניהם אף בעלי עבירה ממש. השיב הרבי באנחה: בעבר הייתי נזהר בכך מאד ולא קיבלתי דמי פדיון אלא מיהודים שומרי תורה ומצוות מובהקים, זאת משום שכידוע לכם היטב, את כל הכסף שאני מקבל הנני נוהג לחלק לנצרכים. כך גם נהגתי אז, את כל הכסף שקיבלתי חלקתי ליהודים יראי שמים, כיום, השתנה המצב כליל, ובין המקבלים ישנם גם כאלה הפורצים כל גדר, משום כך בעת הזאת אינני מקפיד כלל גם ממי שאני לוקח את דמי הפדיון.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו (כ"ה – ב')

"ל", "כל איש" רומז לאדם השלם וכולו איש, ומי הוא זה, "אשר ידבנו לבו" שמתנדב כולו להשי"ת, ולבו מסור אך לשמים.

(המגיד מקוזניץ זיע"א)

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וגו' (כ"ה – ח')

בפסוק זה רומזת לנו התורה, כי אדם העושה מקדש בתוך לבו ומכין שם מקום להשראת השכינה, מקיים בזה מצות עשה של בנין בית הבחירה.

(תולדות יעקב יוסף זיע"א)

ועשו ארון עצי שיטים (כ"ה – י')

אצל עשיית הכלים כתוב בלשון יחיד "ועשית", וכאן אצל הארון כתיב "ועשו" לשון רבים. והביאור הוא, כי הארון מרמז לכתר תורה שכל אחד יכול ליקח אותו, ע"כ נאמר בלשון רבים, אך הכלים, כמו שולחן, מנורה וכו' מרמזים לכתר כהונה שלא כל אחד ואחד יכול ליקח, רק בני אהרן, לכן כתוב "ועשית" לשון יחיד.

(אלשיך הקדוש זיע"א)

ועשית שנים כרבים זהב (כ"ה – י"ח)

איתא במכילתא (פרשת משפטים), שכאשר לא היה זהב בנמצא, מותר היה לעשות את כל כלי השרת ממתכת אחרת, כגון כסף או נחושת, רק את הכרובים לא ניתן לעשות אלא מזהב טהור. וההסבר הוא, כי הכרובים בעלי פני התינוק מסמלים תינוקות של בית רבן, משום כך היו מונחים על ארון העדות, להשמיענו, כי עלינו לדאוג תמיד לחינוך בנינו בדרך התורה. כיון שכך אין לעשותם אלא בזהב טהור, עלינו לחנך את בנינו בדרך התורה הטהורה בלבד, לא בשום דרך אחרת.

(הגה"ק המהר"ם מלובלין זיע"א)

ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנורה (כ"ה – ל"א)

פירש"י, "תַּעֲשֶׂה המנורה" מאליה, לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקב"ה השלך את הכיכר לאור והיא נעשית מאליה, לכן לא נכתב "תַּעֲשֶׂה". דבר זה הוא עצה המועילה תמיד בכל דבר וענין, כאשר אדם מישראל מתקשה בדבר מה ואינו יודע כיצד עליו לנהוג, האם כך או אחרת, אין לו אלא להשליך את יתרו על ה' יתברך, שהוא אש אוכלת, ובזכות הביטחון בה' הדבר ייעשה מאליו בדרך הטובה ביותר.

(הרה"ק רבי ישראל ממודזין זיע"א)

מקשה אחת זהב טהור (כ"ה – ל"ו)

חיובי האדם נחלקים לב' מדרגות, חיובים שבין אדם למקום, וחיובים שבין אדם לחברו, והשני קשה יותר מהראשון. וזה יש לרמוז בפסוק, "מקשה אחת", פירוש, דבר אחד קשה הוא, למצוא "זהב טהור", שיהיה זהב של אדם טהור בלא רמאות גניבה, גזילה ורביית ח"ו.

(דרשות מהר"ם שיק זיע"א)

להתפלל על הפרנסה בסעודת שלישית

משל לבן מלך שאביו סיפק לו מזונותיו בצמצום, פעם אחת התארח אהבו של המלך בבתי בניו שכיבדו אותו ועשו סעודה לכבודו, וגם אותו בן שמזונותיו ספקו לו במשורה אירח את אהבו של המלך וכיבדו וערך לפניו סעודות, ויהי כאשר עמד האורח להיפרד מבן המלך, שטח לפניו בן המלך את בקשתו, שיחלה את פני אביו המלך להרחיב לו מזונותיו ולהשפיע עליו שפע רב יותר. התפלא אהבו של המלך ושאל אותו, למה לא הזכרת את הענין לפני, כל העת ששהינו יחד, ורק עכשיו בשעת הפרידה אתה מעוררני על כך, השיבו בן המלך, לא רציתי להדאיג את רוחך בעת שמחת פגישתנו, על כן נמנעתי להשיח את צערי המעיק על לבי, אך עכשיו בשעת הפרידה מצאתי לנכון לשגר על ידך לאבי המלך את בקשתי, כי אם לא עכשיו אימתי. בן המלך הוא כל אדם מישראל, ואהבו של מלך היא שבת מלכתא, לאורכו של כל היום מענג היהודי את השבת בסעודות ובתענוגים, ואינו מקלקל את העונג בדאבון לב על מיעוט השגתו ברוחניות ובגשמיות, אך בסעודה שלישית, שעת הפרידה משבת קודש, מרהיב איש ישראל עוז ומבקש בזכות השבת קודש השפעה מרובה מן השמים ברוחניות ובגשמיות, וה' ישמע צעקתו.

(הרה"ק ר"נ מלעכוביטש זיע"א)